

In dankbare herinnering aan

Gesina Wolbers - Everlo

Zij werd geboren op 31 januari 1916 te Tubbergen. Op 18 oktober 1944 trad zij in het huwelijk met Gerardus Johannes Wolbers. Gesterkt door het heilig sacrament van de zieken overleed zij op 13 december 1996. Na een plechtige eucharistieviering is zij bij vader te ruste gelegd op het parochiële kerkhof te Zenderen.

Moeder zal in onze herinnering voortleven als een betrokken en gelovige vrouw, die zich met hart en ziel inzette voor velen.

Al vroeg verliet zij haar ouderlijk huis om 'in betrekking te gaan' in Zenderen. Daar leerde zij vader kennen. Toen ze trouwden, begonnen ze met vrijwel niets, maar door hard en nauwgezet te werken aan de kruidenierszaak, hebben ze hun gezin een stevige basis gegeven. Voor ons is hun beider liefde tot op vandaag een sprekend voorbeeld.

Moelijkheden zijn hen echter niet bespaard gebleven. Vooral het sterven van de jongste dochter Paula heeft haar veel verdriet gedaan. En toen vader na 34 jaar huwelijk plotseling stierf, was dat een immense klap, die ze nooit helemaal te boven is gekomen.

Moeder verstond de kunst ook van moeilijke omstandigheden het beste te maken. Ze toonde zich vindingrijk in het verzinnen en maken van cadeautjes voor haar kinderen. Ze heeft heel wat gebreid, genaaid en gehaakt voor ons en later voor haar kleinkinderen.

De aandacht van moeder beperkte zich niet tot haar gezin. Ze was actief betrokken bij het wel en wee van haar broers en zussen, zieken konden altijd op een bezoekje of een

kaartje rekenen en ze genoot van de fijne verhouding met haar burens.

Wat ons in al haar doen en laten echter het meest zal bijblijven is haar houding van belangeloosheid. Moeder was niet veeleisend voor zichzelf. Voor haar was vooral belangrijk, dat anderen het goed hadden. Die houding werd gevoed door haar geloof. Ze geloofde vast en diep in de liefde van God en de voorspraak van Maria.

Moeder kon ook echt genieten van gezelligheid. De zondagse bijeenkomsten waren voor haar een hoogtepunt. Dan zag ze haar kinderen en kleinkinderen samen. Haar betrokkenheid bij de kleinkinderen was heel bijzonder. Zij volgde hen met een zeer warme belangstelling, maar ze schroomde ook niet hen te waarschuwen, wanneer dat volgens haar nodig was.

Zeven jaar geleden openbaarden zich de eerste ziekteverschijnselen. Van toen af heeft ze steeds een stukje moeten inleveren. Dat ze de laatste twee jaar echt afhankelijk werd, deed haar pijn: 'kon ik het toch nog maar zelf.'

De laatste weken zijn zwaar voor haar geweest. Maar in dat lijden is onze verbondenheid hechter geworden. En ook al is het moeilijk haar nu los te laten, wij weten ons gesterkt door haar overgave: zij wilde graag naar vader en Paula. Wij laten haar los, maar we blijven tegelijk met haar verbonden, in dankbaarheid en liefde.

Lieve moeder en oma, bedankt voor alles!

Voor uw meelevens bij de ziekte en na het overlijden van moeder en oma betuigen wij u onze welgemeende dank.

Kinderen en kleinkinderen

Zenderen, 17 december 1996